

**ВИМІРИ ІДЕНТИЧНОСТІ
ТА СОЦІОКУЛЬТУРНІ ПРАКТИКИ СУЧАСНОСТІ
DIMENSIONS OF IDENTITY AND
SOCIOCULTURAL PRACTICES OF MODERNITY**

<https://doi.org/10.18523/2617-8907.2026.9.156-166>

УДК 008:316.422:327(477+519.5)

Вікторія Ількович

Доктор філософії (історія та археологія),
директорка Центру соціального розвитку,
асистентка кафедри етики, естетики та культурології
філософського факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка, Київ, Україна
<https://orcid.org/0000-0003-3813-9051>
viktoria.ilkovych@knu.ua

**Менеджмент культурного капіталу
в умовах геополітичних криз
(на прикладі досвіду
Республіки Корея та України)**

У статті здійснено компаративний аналіз стратегій функціонування культурного капіталу України та Республіки Корея крізь призму семіотичного рекодування національних наративів. Досліджено трансформацію культури в простір «символічного інжинірингу», де історична травма конвертується в ресурс національної суб'єктності. Виявлено дихотомію між південнокорейською моделлю «естетичного спокушання» (top-down) та українською стратегією «етичного ствердження» (bottom-up). Обґрунтовано, що вітчизняний культурний менеджмент оперує «кодами істини», формуючи тип «мобілізованого інтелектуала». Доведено, що в умовах геополітичних розломів культура стає онтологічним гарантом збереження нації в глобальному цивілізаційному просторі.

Ключові слова: культурний капітал, символічний інжиніринг, менеджмент культури, національна суб'єктність, етичне ствердження, соціокультурна ідентичність, Халлю.

Актуальність і постановка проблеми. У сучасному глобальному соціокультурному дискурсі спостерігається фундаментальна зміна парадигми функціонування культури: від статичного збереження спадщини до динамічного управління культурним капіталом (у термінології П. Бурд'є). В умовах турбулентності світового порядку та загострення геополітичних антагонізмів здатність держави до ефективної репрезентації власних ідентифікаційних кодів трансформується у стратегічний ресурс національної безпеки та інструмент утвердження міжнародної суб'єктності. Конкурентна ідентичність нації сьогодні безпосередньо залежить від здатності інтегрувати культуру в стратегію національного брендингу, перетворюючи її на активний елемент зовнішньої політики (Anholt 2007).

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю теоретичного осмислення стратегій «символічного виробництва» в країнах, що пережили або перебувають у стані екзистенційної кризи. Республіка Корея, пройшовши через деструктивний досвід Корейської війни (1950–1953), продемонструвала унікальну модель конвертації локальних етнокультурних інтенцій у глобальний продукт — феномен «Халлю» (Корейська хвиля), під яким розуміємо стрімке зростання популярності культури Південної Кореї, що охоплює експорт К-поп музики, дорам (серіалів), кіно, косметики, моди та їжі. Для сучасної України, чия соціокультурна цілісність зазнає систематичної деструкції внаслідок збройної агресії РФ (що триває з 2014 року та набула форми повномасштабного вторгнення в лютому 2022 року), цей досвід є критично важливим, особливо в контексті її геополітичної ролі як «щита Європи» (Чухліб 2022).

Проблема полягає у виявленні механізмів менеджменту культурного капіталу, які дають змогу не лише протидіяти асиміляційним впливам, а й активно візуалізувати національний наратив у глобальному медійному просторі. Порівняльний аналіз далекосхідної та східноєвропейської моделей дає змогу виокремити універсальні закономірності трансформації культури з об'єкта зовнішнього впливу на активного суб'єкта глобальних ціннісних комунікацій.

Методологія та емпірична база дослідження. Науковий апарат роботи ґрунтується на міждисциплінарному підході, що поєднує інструментарій культурології, семіотики та менеджменту соціокультурної діяльності. Ключовим є компаративний метод, застосований для порівняння стратегій менеджменту культурного капіталу України та Республіки Корея з метою виявлення дихотомії між моделями «естетичного спокушання» (*top-down*) та «етичного ствердження» (*bottom-up*). Семіотичний аналіз дав змогу дослідити механізми рекодування історичних травм у сучасні національні наративи, тоді як метод кейс-стаді було використано для аналізу діяльності корейської агенції КОССА та провідних українських інституцій (Український інститут, Український культурний фонд) як прикладів інституціалізації та стратегічного менеджменту. Емпіричну базу дослідження становлять державні стратегічні документи й нормативно-правові акти у сфері культурної політики обох країн, аналітичні звіти профільних інституцій, а також візуальні та смислові контентні сучасного медіапростору, що репрезентують національні наративи в умовах геополітичних криз.

Стан наукової розробки проблеми. Теоретико-методологічний фундамент дослідження стратегій управління культурним капіталом базується на фундаментальній концепції форм капіталу П. Бурдьє (Pierre Bourdieu), що дає змогу інтерпретувати культуру як конвертований актив у структурі суспільних відносин. Питання трансформації «м'якої сили» (*Soft Power*) та її функціональних можливостей у міжнародному дискурсі ґрунтовно розробив Дж. Най (Joseph Nye), тоді як інструментарій національного брендингу та символічного менеджменту територій вивчали С. Анхольт (Simon Anholt) та В. Олінс.

Південнокорейський досвід «Халлю» (*Hallyu*) як цілеспрямовану державну стратегію менеджменту символічного виробництва активно досліджують Дал Йонг Джин (Dal Yong Jin), який концептуалізує феномен «Нового Халлю» в епоху цифрових платформ, та Кім Юн Кван (Youn-Kyung Kim), яка фокусується на маркетингових аспектах експорту ідентичності. Еволюцію державної культурної політики Кореї як інструменту глобального впливу деталізовано у спільних розвідках С. Квона (Seung-Ho Kwon) та Дж. Кіма (Joseph Kim), а специфіку корейської попкультури як гібридного продукту розглянуто в працях Дж. Лента (John Lent) та Ц. Хуо (J. Huo).

Український сегмент проблеми, пов'язаний із деколонізаційними процесами та політикою пам'яті, представлений у працях О. Гриценка, який аналізував механізми подолання культурної амнезії, та Н. Мусієнко, чий дослідження присвячені ролі мистецтва в кризові періоди суспільної трансформації. Сучасний інтелектуальний контекст деколонізації та повернення апропрійованих імен актуалізовано в найновіших есеїстичних розвідках В. Агеевої та О. Забужко. Важливий внесок у розуміння інституціалізації культурної дипломатії, менеджменту проєктів та стабілізації мистецького середовища в умовах війни зробили О. Розумна, В. Солошенко та М. Протас. Додатковий вимір розумінню травматичного досвіду надають праці Т. Гундорової щодо постколоніальної травми та есеїстика Ш. Бодлера (Charles Baudelaire), де катастрофічне трансформується у високу естетику.

Попри значний масив напрацювань, порівняльна типологія корейської та української моделей менеджменту культури крізь призму візуалізації національних нарративів в умовах активних фаз геополітичного протистояння (зокрема після повномасштабного вторгнення 2022 року) залишається фрагментарною. Відсутність цілісного компаративного аналізу механізмів конвертації культурного капіталу в цих регіонах зумовлює науковий запит на цю розвідку.

Мета статті полягає у здійсненні компаративного аналізу стратегій менеджменту культурного капіталу Республіки Корея та України для виявлення універсальних і специфічних механізмів візуалізації національних нарративів, що забезпечують зміцнення державної суб'єктності та конвертацію символічних ресурсів у політичний вплив в умовах тривалих геополітичних криз. Реалізація мети передбачає дослідження переходу від статичного збереження спадщини до активного «символічного інжинірингу», де культура стає інструментом м'якої сили та стратегічним активом національної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Фундаментальне переосмислення стратегій менеджменту культурного капіталу в епоху глобальних геополітичних розломів вимагає від дослідника відмови від дескриптивного підходу на користь онтологічного аналізу культури як автономного та самодостатнього ресурсу національної суб'єктності. У межах теоретичної парадигми П'єра Бурдьє культурний капітал постає не лише як статична сукупність знань чи артефактів, а як складна, багаторівнева система потенціалів, що підлягає динамічній конвертації в соціальну легітимність, символічну владу та політичний вплив (Bourdieu 1986, 243). Для Республіки Корея та України, попри їхню очевидну географічну та соціокультурну віддаленість, спільним знаменником є історичний досвід «подолання периферійності» — процес болісного конструювання потужного національного нарративу в умовах перманентних деструктивних впливів: тривалої колоніальної травми й мовної асиміляції в корейському кейсі та багатовікової імперської експансії й екзистенційної загрози у випадку України.

Культурологічна інтерпретація цього процесу дає змогу трактувати менеджмент не як технічне адміністрування галузі, а як символічний інжиніринг — свідому діяльність із конструювання реальності через візуалізацію та трансляцію національних смислів у глобальний комунікаційний простір. Досвід Республіки Корея в другій половині ХХ — на початку ХХІ століття пропонує науковій спільноті взірцеву модель «культурного реваншу», здійсненого за допомогою високотехнологічних креативних індустрій. Після Корейської війни (1950–1953) країна опинилася у стані глибокої ідентифікаційної аномії, що була посилена наслідками японського колоніального панування (1910–1945), яке системно намагалось елімінувати корейську ідентичність. У цьому контексті менеджмент соціокультурної діяльності, який згодом трансформувався в глобальний феномен *Hallyu*, базувався на концепції «випереджальної модернізації», де культура була визначена державним апаратом як головний драйвер не лише національної гордості, а й економічного прориву та інструмент деколонізації свідомості (Jin 2016, 45).

Визначальною ознакою південнокорейської моделі є прецедентна роль держави як стратегічного макромеджера та деміурга національного бренду, що фактично функціонує в ролі «архітектора смислів». Еволюція корейської культурної політики пройшла шлях від жорсткого протекціонізму 1960-х років до системного глобального експансіонізму, де держава є головним венчурним інвестором у символічний капітал (Kwon and Kim 2014). Створення та системне фінансування спеціалізованих інституцій, як-от КОССА (Korea Creative Content Agency), не просто забезпечило економічну підтримку галузі, а дало змогу здійснити масштабний інтелектуальний акт: перетворити локальну міфологію та герметичну традиційну естетику на високоліквідний об'єкт глобального споживання.

У межах концепції символічного інжинірингу корейський уряд реалізував те, що Шарль Бодлер у своїх есеях називав «магією штучності». Для Бодлера краса є не природною даністю, а результатом вольового акту та свідомого конструювання, що перетворює первісний хаос на досконалу форму (Бодлер 2017, 86). Подібно до бодлерівського ідеалу

«дендизму» як вищого прояву дисципліни духу над матерією корейський менеджмент трансформував національну ідентичність у бездоганний, технологічно вивіреним візуальний продукт.

Генезис «Нового Халлю» (*New Hallyu*) став результатом унікального симбіозу технологічного детермінізму та глибинної неоконфуціанської етики (Jin 2016, 58). Традиційні соціокультурні категорії, як-от суворі ієрархічність та пріоритет колективної відповідальності, було успішно реартикульовано у високоефективні корпоративні моделі медійного виробництва. Прикладом такого «символічного виробництва» слугує унікальна система підготовки артистів-айдолів, у якій формування публічної персоналії розглядають як дескриптивний інженерний процес створення ідеального соціокультурного об'єкта. Такий об'єкт водночас відповідає універсальним стандартам глобальної попестетики та транслює специфічні семіотичні коди корейської культури.

Візуалізація цього нарративу реалізується через складний «естетичний синкретизм», де неонові ландшафти гіперурбанізованого кіберпанку органічно корелюють із візуальними цитатами з класичного живопису епохи Чосон, традиційними костюмами ханбок та архітектурними елементами палацових комплексів (Нюо 2021). Це створює ефект «конструйованої автентичності», де минуле легітимізує майбутнє. Державний менеджмент у Кореї свідомо інтегрував «культурний націоналізм» у логіку глобального ринку, де інструменти м'якої сили конвертувалися в реальний політичний та економічний вплив (Kim 2012, 102). Корейська модель демонструє, що локальна автентичність, пройшовши через фільтри інтелектуального менеджменту та «бодлерівської» естетизації штучного, здатна ставати глобальним лідером.

Українська модель менеджменту культурного капіталу розвивається за принципово іншою, мережевою та резистентною логікою культурної стійкості, що коріниться в багатовіковому досвіді виживання в умовах бездержавності та перманентного колоніального тиску. Вітчизняна культура історично перебувала у вимушеному статусі «культури спротиву», головним онтологічним завданням якої була не зовнішня експансія, а герметичне збереження базових констант ідентичності (Гриценко 2017, 112). У цьому контексті естетична філософія Шарля Бодлера пропонує ідею про «видобування краси зі зла», де трагічне трансформується у високе мистецтво через смислову переробку досвіду (Бодлер 2017, 12). Подібний механізм «алхімії болю» спостерігається в сучасному українському менеджменті смислів, де травма війни стає сировиною для символічного інжинірингу нового типу.

Початок гібридної війни у 2014 році та радикальна ескалація в лютому 2022 року стали каталізаторами інтенсивного функціонального зсуву. Український творчий продукт трансформувався з пасивного «об'єкта збереження» на «активного суб'єкта глобального ціннісного фронтиру», що виконує роль «щита Європи» (Чухліб 2022). Сучасні деколонізаційні практики вимагають подолання культурної амнезії та повернення апропрійованих імперією імен (Агєєва 2025). Цей процес нерозривно пов'язаний із подоланням «транзитної культури» та постколоніальної травми, що потребує нових стратегій візуалізації національного нарративу (Гундорова 2024).

Замість імперських конструктів викристалізувався тип символічного виробництва, орієнтований на безкомпромісну афірмацію права на існування. Цей процес інтерпретується крізь призму концепції «мистецтва надзвичайної ситуації», де творчі практики стають актами прямої дії (Мусієнко 2015, 142). Сучасний артменеджмент є інструментом інституційної стабілізації, конвертуючи рефлексію в соціально значущий капітал (Протас 2025). Від воєнної фотографії до діджитал-арту — усі ці форми виконують роль стратегічної комунікації, що резонує з пошуком істини в епіцентрі катастрофи.

На противагу ієрархічній корейській системі в Україні сформувався унікальний тип «децентралізованого менеджменту» (*bottom-up approach*). Основна енергія трансформацій генерується через розгалужену мережу громадянського суспільства та гнучких інституцій. Український культурний фонд (УКФ) до 2025 року профінансував понад 2900 проєктів, а Український інститут (УІ) через проєкти на кшталт «Postcards from Ukraine» підвищив вартість національного бренду до понад 100 млрд доларів США (Global Soft Power Index 2025). Платформа United24 залучила понад 1,4 млрд доларів США, доводячи спроможність культури конвертуватися в пряму безпекову підтримку, що корелює з ідеями активної державної суб'єктності в геополітичних змінах (United24 2025).

Архаїчні символи — від ляльки-мотанки до орнаментики — зазнають семіотичного рекодування, трансформуючись у живі маркери належності до глобальної спільноти. Українська культура сьогодні оперує «кодами істини», які вибудовуються як антитеза до симулякрів агресора (Розумна 2023, 28). Це концептуалізує місце України в Європі крізь призму етичного та естетичного ствердження (Забужко 2025). Захід знаходить в українському досвіді нові етичні опори, що доводить здатність культури спротиву диктувати глобальний порядок денний.

Порівняльна типологія цих двох стратегій виокремлює фундаментальні розбіжності в інструментах капіталізації символічного ресурсу. Якщо південнокорейська модель спрямована на естетичне спокушання (*aesthetic seduction*), то українська — на етичне ствердження (*ethical affirmation*). У корейському кейсі культура функціонує як високотехнологічний товар (Нуе 2004, 84), створюючи ідеальну реальність. В Україні ж спостерігається народження «екзистенційної солідарності», де культурний капітал стає гарантом онтологічного збереження нації.

Семіотичний аналіз підтверджує, що обидві нації віртуозно рекодувають історичну травму. Республіка Корея трансформувала пам'ять про руйнацію у футуристичну утопію, створивши універсальну візуальну мову. Україна ж рекодує досвід боротьби в «героїчний етос сучасності», де традиційні архетипи стають маркерами глобального цивілізаційного протистояння.

Антропологічний вимір фіксує формування «нового типу людини». У корейському контексті — це людина креативна (*creative man*), що поєднує цифрову грамотність із неоконфуціанською етикою (Jin 2016, 58). В українському просторі викристалізовується тип мобілізованого

інтелектуала (*the mobilized intellectual*), для якого творчість є способом захисту власного смислового простору (Мусієнко 2015, 142).

Для забезпечення стратегічної переваги Україні потрібно здійснити транзит від стихійного активізму до інституційної сталості, інтегруючи корейський досвід державного патерну (Солошенко 2020, 56). Менеджмент соціокультурної діяльності в цих регіонах є процесом символічного інжинірингу, де історія та колективні травми стають сировиною для конструювання конкурентоспроможних глобальних наративів.

Висновки. Проведений компаративний аналіз стратегій менеджменту культурного капіталу в Республіці Корея та Україні дає змогу стверджувати, що в умовах сучасних геополітичних розломів культура остаточно трансформується з об'єкта статичного збереження в динамічний ресурс національної безпеки, постаючи фундаментальним інструментом символічного інжинірингу, символічного виробництва. Досвід обох країн доводить, що ефективне управління символічними ресурсами є обов'язковою умовою для подолання «периферійності» та деколонізації національного образу в глобальній свідомості.

Дослідження виявило засадничу дихотомію стратегій капіталізації ідентичності: якщо корейська модель базується на естетичному спокушанні — створенні досконалого візуального продукту, орієнтованого на задоволення споживача та економічну експансію, то українська модель ґрунтується на етичному ствердженні — трансляції радикальної правдивості та екзистенційного досвіду, що формує «екзистенційну солідарність» навколо цінностей свободи. Семіотичний аналіз підтверджує, що обидві нації продемонстрували віртуозне володіння механізмами конвертації колективного болю у творчу енергію, що корелює з бодлерівською ідеєю про здатність мистецтва видобувати високі смисли з катастрофічного досвіду.

Принципова різниця в управлінських парадигмах — ієрархічна модель *top-down* у Південній Кореї проти мережевого децентралізованого менеджменту *bottom-up* в Україні — вказує на особливу життєздатність низових ініціатив в умовах екстремальних кризових ситуацій. Антропологічний вимір цього процесу фіксує формування нових типів ідентичності: від «людини креативної» (*creative man*) у Кореї до мобілізованого інтелектуала (*the mobilized intellectual*) в Україні, що підкреслює роль соціокультурного проектування як інструменту антропологічного дизайну.

Отже, для України стратегічно важливим є транзит від стихійного культурного спротиву до стабільної інституційної системи «символічного експорту», що базується на тривалому консенсусі щодо пріоритетності культури як локомотива національного розвитку. Поєднання етичної переваги вітчизняного досвіду, втіленого в діяльності Українського культурного фонду (УКФ) та Українського інституту (УІ), з технологічною та організаційною досконалістю корейської інституційної моделі (зокрема досвіду агенції КОССА) є умовою для остаточного закріплення України як суб'єкта глобального культурного порядку в поствоєнний період.

Список використаної літератури

- Агеєва, Віра. 2025. *Проти культурної амнезії. Есеї про національну пам'ять та ідентичність*. Київ: Віхола.
- Бодлер, Шарль. 2017. *Паризький сплін. Есе*. Переклад з французької Я. Ковалю. Львів: Видавництво Анетти Антоненко.
- Гриценко, Олександр. 2017. *Пам'ять місцевого значення. Минуле в просторі українського міста*. Київ: К.І.С.
- Гундорова, Тамара. 2024. *Транзитна культура і постколоніальна травма*. Київ: Віхола.
- Забужко, Оксана. 2025. *Наша Європа. Збірка есеїв*. Київ: КОМОРА.
- Зленко, Анатолій. 2003. *Дипломатія і політика. Україна в процесі динамічних геополітичних змін*. Харків: Фоліо.
- Мусієнко, Наталія. 2015. *Мистецтво Майдану*. Київ: Бланк-Прес.
- Протас, Марина. 2025. *Інституційна стабілізація та менеджмент сучасного мистецтва в умовах кризи*. Київ: Фенікс.
- Розумна, Олена. 2023. *Культурна дипломатія України: стратегічні пріоритети в умовах війни*. Київ: Національний інститут стратегічних досліджень.
- Солошенко, Вікторія. 2020. *Культурна політика в країнах Європи: досвід для України*. Київ: Інститут всесвітньої історії НАН України.
- Чухліб, Тарас. 2022. *Україна — щит Європи. Геополітичні аспекти формування національної ідентичності*. Київ: Видавництво Жупанського.
- Anholt, Simon. 2007. *Competitive Identity: The New Brand Management for Nations, Cities and Regions*. New York: Palgrave Macmillan.
- Bourdieu, Pierre. 1986. "The Forms of Capital." In *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*, edited by J. Richardson, 241–58. New York: Greenwood.
- Global Soft Power Index. 2025. *Annual Report on Nation Brands*. Brand Finance.
- Huo, J. 2021. *Cultural Policy and Hallyu: Managing the Korean Wave*. Singapore: Palgrave Macmillan.
- Jin, Dal Yong. 2016. *New Korean Wave: Transnational Cultural Power in the Age of Social Media*. Urbana: University of Illinois Press.
- Kim, Youn-Kyung. 2012. "The Role of Government in Cultural Industry: The Case of Korea." *International Journal of Cultural Policy* 18 (1): 95–112.
- Kwon, Seung-Ho, and Joseph Kim. 2014. "The Cultural Industry Policies of the Korean Government: From the 1960s to the Present." *International Journal of Cultural Policy* 20 (5): 422–41.
- Lent, John A. 2014. *Southeast Asian Cartoon Art: History, Politics and Culture*. Jackson: University Press of Mississippi.
- Nye, Joseph. 2004. *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. New York: Public Affairs.
- United24. 2025. *Official Platform of Ukraine. Fundraising Results and Strategic Impact*. Kyiv: United24.

References

- Ageyeva, Vira. 2025. *Proty kulturnoi amnezii. Esei pro natsionalnu pamiat ta identychnist*. Kyiv: Vikhola [in Ukrainian].
- Anholt, Simon. 2007. *Competitive Identity: The New Brand Management for Nations, Cities and Regions*. New York: Palgrave Macmillan.
- Baudelaire, Charles. 2017. *Paryzkyi splin [Le Spleen de Paris]*. Ese. Translated from French by Ya. Koval. Lviv: Vydavnytstvo Anetty Antonenko [in Ukrainian].
- Bourdieu, Pierre. 1986. "The Forms of Capital." In *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*, edited by J. Richardson, 241–58. New York: Greenwood.
- Chukhlib, Taras. 2022. *Ukraina — shchyt Evropy. Heopolitychni aspekty formuvannia natsionalnoi identychnosti*. Kyiv: Vydavnytstvo Zhupanskoho [in Ukrainian].
- Global Soft Power Index. 2025. *Annual Report on Nation Brands*. Brand Finance.
- Hrytsenko, Oleksandr. 2017. *Pamiat mistsevoho znachennia. Mynule v prostori ukrainskoho mista*. Kyiv: K.I.S [in Ukrainian].
- Hundorova, Tamara. 2024. *Tranzitna kultura i postkolonialna trauma*. Kyiv: Vikhola [in Ukrainian].
- Huo, J. 2021. *Cultural Policy and Hallyu: Managing the Korean Wave*. Singapore: Palgrave Macmillan.
- Jin, Dal Yong. 2016. *New Korean Wave: Transnational Cultural Power in the Age of Social Media*. Urbana: University of Illinois Press.
- Kim, Youn-Kyung. 2012. "The Role of Government in Cultural Industry: The Case of Korea." *International Journal of Cultural Policy* 18 (1): 95–112.
- Kwon, Seung-Ho, and Joseph Kim. 2014. "The Cultural Industry Policies of the Korean Government: From the 1960s to the Present." *International Journal of Cultural Policy* 20 (5): 422–41.
- Lent, John A. 2014. *Southeast Asian Cartoon Art: History, Politics and Culture*. Jackson: University Press of Mississippi.
- Musiienko, Nataliia. 2015. *Mystetstvo Maidanu*. Kyiv: Blank-Pres [in Ukrainian].
- Nye, Joseph. 2004. *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. New York: Public Affairs.
- Protas, Maryna. 2025. *Instytutsiina stabilizatsiia ta menezhment suchasnoho mystetstva v umovakh kryzy*. Kyiv: Feniks [in Ukrainian].
- Rozumna, Olena. 2023. *Kulturna diplomatiia Ukrainy: stratehichni priorityty v umovakh viiny*. Kyiv: National Institute for Strategic Studies [in Ukrainian].
- Soloshenko, Viktoriia. 2020. *Kulturna polityka v krainakh Evropy: docvid dlia Ukrainy*. Kyiv: Institute of World History of the NAS of Ukraine [in Ukrainian].
- United24. 2025. *Official Platform of Ukraine. Fundraising Results and Strategic Impact*. Kyiv: United24.
- Zabuzhko, Oksana. 2025. *Nasha Evropa. Zbirka eseiv*. Kyiv: Komora [in Ukrainian].
- Zlenko, Anatolii. 2003. *Diplomatiia i polityka. Ukraina v protsesi dynamichnykh heopolitychnykh zmin*. Kharkiv: Folio [in Ukrainian].

Viktoriia Ilkovych

PhD (History); Director of the Centre for Social Development,
Assistant Professor at the Department of Ethics,
Aesthetics and Cultural Studies of the Faculty of Philosophy,
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine
<https://orcid.org/0000-0003-3813-9051>
viktoriia.ilkovych@knu.ua

Management of Cultural Capital in the Context of Geopolitical Crises: Comparative Study of the Republic of Korea and Ukraine

Abstract

Modern culture undergoes a fundamental transformation, evolving from a static heritage into a dynamic resource for national security and international agency. This process is defined as “symbolic engineering,” where a state intentionally constructs and broadcasts its identity codes to manage global perceptions. A comparative analysis of the Republic of Korea and Ukraine reveals two distinct paradigms of cultural capital management. The South Korean model, exemplified by the Korea Creative Content Agency (KOCCA), represents a centralized top-down strategy of “aesthetic seduction.” It successfully converts historical trauma and local mythology into a high-liquidity global product known as Hallyu. By integrating technological determinism with neo-Confucian ethics, South Korea demonstrates a “cultural revenge” strategy, making its creative industries a primary driver of economic growth and decolonization of the national image.

In contrast, the Ukrainian model operates through “cultural resilience” and a decentralized bottom-up approach. It relies on horizontal networks, civil society, and flexible institutions such as the Ukrainian Cultural Fund and the Ukrainian Institute. The essence of the Ukrainian strategy is “ethical affirmation”—the communication of radical truth and the existential experience of resistance. In this context, cultural products function as acts of direct action, where symbols are recoded into markers of belonging to the global democratic community. This “alchemy of pain” transforms the tragedy of war into symbolic power, positioning Ukraine as an ethical donor for Western civilization.

The typology highlights that while Korea focuses on a flawless visual product to seduce global consumers, Ukraine mobilizes cultural capital to ensure ontological survival and international solidarity. The research identifies the emergence of a new anthropological type—the “Mobilized Intellectual”—whose creative activity serves as a primary tool for defending national semantic space. For Ukraine to achieve long-term strategic

advantage, it must transition from spontaneous activism to institutional stability, integrating South Korea's state patronage patterns. The synthesis of Ukrainian ethical superiority and Korean organizational excellence provides the necessary framework for establishing a permanent status in the global cultural hierarchy in the post-war period.

Keywords: cultural capital, symbolic engineering, cultural management, Hallyu, national agency, ethical affirmation, socio-cultural identity.

Подано до редакції / Submitted: 28.02.2026
Схвалено до публікації / Accepted: 02.04.2026
Оприлюднено / Published: 21.05.2026

Сфера наукових зацікавлень: менеджмент соціокультурної діяльності та стратегічне управління культурними проектами; типологія та історія культурних регіонів світу (міжкультурні дослідження країн Східної Азії: Корея, Китай, Японія); стратегії м'якої сили та механізми капіталізації ідентичності; роль громадського сектору як інструменту мережевого менеджменту, аналіз постколоніальної травми, транзитної культури.

Main research fields: sociocultural management and strategic cultural project management; typology and history of cultural regions (intercultural studies of East Asian countries: Korea, China, Japan); Soft Power strategies and identity capitalization mechanisms; the role of the public sector as a tool for network management; analysis of postcolonial trauma and transit culture.

Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0)